Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

14. december 2017 *

»Personalesag – tjenestemænd – forfremmelse – forfremmelsesåret 2015 – afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 10 med virkning fra den 1. juli 2015 – interinstitutionel overførsel – prorata temporis-ordningen – sammenligning af fortjenester – vedtægtens artikel 45 – ansvar«

I sag T-21/17,

RL, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, ved advokaterne C. Bernard-Glanz og A. Tymen,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Domstol ved J. Inghelram og V. Hanley-Emilsson, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 11. maj 2016, hvorved sagsøgeren blev nægtet forfremmelse pr. 1. juli 2015, dels om erstatning for det tab, sagsøgeren angiveligt har lidt,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni (refererende dommer), og dommerne K. Kowalik–Bańczyk og C. Mac Eochaidh,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Forfremmelse sker ved afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden under iagttagelse af artikel 6, stk. 2. Medmindre den i artikel 4 og artikel 29, stk. 1, fastsatte procedure følges, kan tjenestemænd kun forfremmes, hvis de beklæder en stilling svarende til en af de stillingstyper, der er fastsat i bilag I, afdeling A, i den nærmeste højere lønklasse. Forfremmelse sker ved, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin ansættelsesgruppe. Forfremmelse foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en anciennitet på mindst to år i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester. Ved sammenligningen af deres fortjenester tager ansættelsesmyndigheden især hensyn til udtalelserne om tjenestemændene, brugen af andre sprog i udøvelsen af deres hverv end det sprog, som de har godtgjort, at de har indgående kendskab til, jf. artikel 28, litra f), og hvor stort ansvar de har.

[…]«

2 I henhold til instruksen vedrørende forfremmelse, som er bilagt Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 19. oktober 2005 vedrørende forfremmelse (herefter »instruksen vedrørende forfremmelse«), skal tjenestemænd for at komme i betragtning til forfremmelse normalt råde over et antal forfremmelsespoint, som mindst er lig med en referencetærskel (punkt 3).

3 Det angives i punkt 4 i instruksen vedrørende forfremmelse, at tjenestemændene for hvert år, de har tilbragt i den lønklasse, der er tale om, erhverver forfremmelsespoint inden for et interval, der går fra 0 til 3. Ikke at have opnået nogen point repræsenterer et midlertidigt blokeret karriereforløb, at have opnået 1 point repræsenterer et langsomt karriereforløb, at have opnået 2 point repræsenterer et normalt karriereforløb, og at have opnået 3 point repræsenterer et hurtigt karriereforløb.

4 Ligeledes ifølge instruksen vedrørende forfremmelse tildeles forfremmelsespointene hvert år af direktøren for det direktorat, tjenestemanden tilhører, på grundlag af dennes fortjenester og først og fremmest bedømmelsesrapporten for den pågældende (punkt 5), og direktøren opstiller årligt for hver lønklasse en liste over de tjenestemænd i hans direktorat, som har opnået referencetærsklen (punkt 7).

5 Endelig bestemmes det i punkt 8 i instruksen vedrørende forfremmelse, at listerne bekendtgøres og fremsendes til det paritetiske forfremmelsesudvalg, som for hver lønklasse foretager en sammenligning af fortjenesterne for samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd under hensyn til de opnåede forfremmelsespoint, idet det påses, at de stemmer overens med bedømmelsesrapporterne. Som afslutning på sine drøftelser opstiller udvalget for hver lønklasse en liste over de tjenestemænd, der foreslås forfremmet, idet der angives en prioritering. Listen tilsendes ansættelsesmyndigheden til afgørelse.

6 Inden for rammerne af forfremmelsesordningen for Den Europæiske Unions Domstol blev det normalt fastslået på grundlag af de berørte personers situation pr. 1. januar i året, hvor mange point de havde opnået. I forfremmelsesårene 2006, 2007 og 2008 blev der imidlertid indført en særlig foranstaltning for tjenestemænd ansat fra den 1. maj 2004 i bestemte lønklasser, hvorefter det samlede antal point ikke kun blev fastslået den 1. januar i året, men ligeledes den første dag i hver måned i året (herefter »prorata temporis-foranstaltningen«).

7 Anvendelsesområdet for prorata temporis-foranstaltningen blev i 2009 udvidet til også at omfatte andre lønklasser. Mere specifikt bestemmes det i punkt 6 i konklusionerne fra samrådsproceduren mellem Den Europæiske Unions Domstols administration og European Public Service Union vedrørende den forfremmelsesordning for Den Europæiske Unions Domstol, som er gældende fra den 27. oktober 2009, at det antal point, der skal tages i betragtning med henblik på forfremmelse i henhold til prorata temporis-foranstaltningen, beregnes »ved, at der til […] det samlede antal point pr. 31. december i år N-1 hver den første i måneden i år N lægges en tolvtedel af to point eller, hvis tjenestemanden har opnået mindre end to point for år N-1, en tolvtedel af det faktisk tildelte antal point«.

8 Fra forfremmelsesåret 2015 blev prorata temporis-foranstaltningen udvidet til at omfatte samtlige forfremmelser til og med lønklasse AST 8 og AD 11 uden hensyn til, hvornår de berørte tjenestemænd var blevet ansat (punkt 1 i konklusionerne fra samrådsproceduren mellem Den Europæiske Unions Domstols administration og European Public Service Union – Cour de Justice vedrørende forfremmelsesordningen af 22.7.2015).

Tvistens baggrund

9 Sagsøgeren, RL, tiltrådte tjenesten ved Den Europæiske Unions Domstol den 1. oktober 2004 som midlertidigt ansat. Han blev udnævnt til tjenestemand den 1. marts 2006.

10 Den 16. marts 2015 blev sagsøgeren overført til Europa-Parlamentet. Han var på overførselstidspunktet indplaceret i lønklasse AD 9, løntrin 2.

11 Ved afgørelse af 8. juli 2015 fastsatte ansættelsesmyndigheden referencetærsklen for tjenestemænd i lønklasse AD 9 med henblik på forfremmelse til lønklasse AD 10 i forfremmelsesåret 2015 til 8 point.

12 Som svar på sagsøgerens forespørgsel derom meddelte Den Europæiske Unions Domstol ham den 7. december 2015, at han ikke havde opnået nogen forfremmelsespoint for 2014.

13 Ved skrivelse af 11. december 2015 gjorde sagsøgeren indsigelse mod afgørelsen om ikke at tildele ham nogen forfremmelsespoint for 2014 og anmodede om at blive tildelt 2,5-3 point for dette år. Endvidere indgav han den 10. februar 2016 en klage mod afgørelsen om ikke at tildele ham nogen forfremmelsespoint for 2014 og mod afgørelsen om ikke at forfremme ham i forfremmelsesåret 2015.

14 Ved afgørelse af 4. marts 2016 tildelte justitssekretæren ved Den Europæiske Unions Domstol i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, i overensstemmelse med forfremmelsesudvalgets udtalelse, sagsøgeren 2,5 forfremmelsespoint for 2014.

15 Ved skrivelse af 15. marts 2016 fremsatte sagsøgeren begæring om fornyet behandling af afgørelsen om ikke at forfremme ham på baggrund af tildelingen af de nævnte forfremmelsespoint.

16 Ved udtalelse af 7. april 2016 indstillede forfremmelsesudvalget til ansættelsesmyndigheden, at det bekræftede udvalgets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren med den begrundelse, at denne i betragtning af førnævnte nye forfremmelsespoint og de point, der fulgte af prorata temporis-foranstaltningen, ikke havde opnået referencetærsklen for at blive opført på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd – som var fastsat til 8 point – før den 1. juli 2015, hvilket var et senere tidspunkt end det, hvorpå han var blevet overført til Parlamentet, nemlig den 16. marts 2015.

17 Ved afgørelse af 11. maj 2016, som blev meddelt sagsøgeren den 20. maj 2016, besluttede ansættelsesmyndigheden ikke at forfremme ham i forfremmelsesåret 2015 af de grunde, der var anført i udtalelsen fra forfremmelsesudvalget, som var bilagt afgørelsen (herefter »den anfægtede afgørelse«).

18 Endvidere besluttede Den Europæiske Unions Domstols klageudvalg den 13. juli 2016, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse om sagsøgerens klage af 10. februar 2016, eftersom dens genstand var bortfaldet, efter at sagsøgeren var blevet tildelt forfremmelsespoint for 2014, og som følge af den anfægtede afgørelse, hvorved sagsøgeren endnu en gang var blevet nægtet forfremmelse på trods af tildelingen af disse point.

19 Den 22. juli 2016 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse, som blev afslået den 6. oktober 2016 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«). Afgørelsen om afslag på klagen blev meddelt sagsøgeren samme dag.

20 Ved Parlamentets afgørelse af 25. oktober 2016 blev sagsøgeren med tilbagevirkende kraft forfremmet til lønklasse AD 10, løntrin 1, med virkning fra den 1. januar 2016.

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. januar 2017 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

22 Efter anmodning fra sagsøgeren på grundlag af artikel 66 i Rettens procesreglement har Retten udeladt navnet på denne part og andre oplysninger vedrørende sagsøgeren i den offentligt tilgængelige udgave af den foreliggende dom.

23 Da parterne ikke har anmodet om, at der afholdes mundtlig forhandling i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 1, har Retten (Niende Afdeling), som finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 3, besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.

24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse og om fornødent afgørelsen om afslag på klagen annulleres.

– Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for det økonomiske tab, han har lidt.

– Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

25 Den Europæiske Unions Domstol har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om påstandene om annullation

26 Indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at påstande om annullation, som formelt er rettet mod afgørelsen om af afslå en klage, bevirker, at Retten forelægges den påklagede akt, hvis afgørelsen ikke har noget selvstændigt indhold (dom af 17.1.1989, Vainker mod Parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, præmis 8, og af 6.4.2006, Camós Grau mod Kommissionen, T-309/03, EU:T:2006:110,

præmis 43). Da afgørelsen om afslag på klagen i det foreliggende tilfælde ikke har noget selvstændigt indhold, eftersom den i alt væsentligt kun bekræfter den anfægtede afgørelse, må søgsmålet anses for rettet mod den anfægtede afgørelse.

27 Sagsøgeren har fremsat to anbringender til støtte for annullationspåstanden. Det første vedrører tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 og det andet tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om EU-tjenestemandsordningens enhed.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45

28 Sagsøgeren har hævdet, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget i strid med vedtægtens artikel 45 som fortolket i retspraksis og som gennemført ved Den Europæiske Unions Domstols interne forfremmelsesbestemmelser.

29 Sagsøgeren har gjort gældende, at det fremgår af denne retspraksis og disse interne bestemmelser, at når en tjenestemand kan forfremmes i løbet af det år, hvori han overføres fra én institution til en anden, er det oprindelsesinstitutionens ansættelsesmyndighed, som er kompetent, og at den forfremmelsesordning, der skal anvendes, er den, som denne institution har fastsat, også selv om tjenestemanden er blevet overført til en anden institution før det tidspunkt, hvor hans eventuelle forfremmelse får virkning. Heraf følger i det foreliggende tilfælde, at sagsøgeren opnåede forfremmelsestærsklen den 1. juli 2015, og at Den Europæiske Unions Domstol burde have forfremmet ham med virkning fra denne dato, selv om han var blevet overført til Europa-Parlamentet den 16. marts 2015.

30 Sagsøgeren har tilføjet, at det ikke indebærer en sammenligning af hans fortjenester med fortjenesterne for hans nye kolleger i Parlamentet, som falder uden for Den Europæiske Unions Domstols kompetence, at der tages hensyn til de fiktivt akkumulerede forfremmelsespoint ud over den 16. marts 2015. Den forfremmelsesordning, som er indført ved Den Europæiske Unions Domstol, og som bygger på prorata temporis-foranstaltningen, gør det muligt at tage hensyn til forfremmelsespoint akkumuleret i løbet af forfremmelsesåret, som tildeles udelukkende på grundlag af de forfremmelsespoint, der allerede er blevet tildelt i løbet af året forud for forfremmelsesåret, hvor sagsøgeren var tjenestemand ved Den Europæiske Unions Domstol, og hans fortjenester er derfor blevet sammenlignet med fortjenesterne for andre tjenestemænd ved denne institution.

31 Den Europæiske Unions Domstol har indledningsvis fremhævet, at sagsøgeren ikke har bestridt lovligheden af den forfremmelsesordning, som blev anvendt i det foreliggende tilfælde i henhold til vedtægtens artikel 45. Domstolen har ligeledes påpeget, at vedtægten ikke tillægger nogen ret til forfremmelse, selv for tjenestemænd, der opfylder samtlige betingelser for at kunne forfremmes. Den Europæiske Unions Domstol har tilføjet, at hvis ansættelsesmyndigheden skulle tildele en overført tjenestemand forfremmelsespoint efter datoen for overførslen, ville det svare til, at den skulle fortsætte med at foretage en sammenligning af fortjenester ud over overførselsdatoen, hvilket hverken ville være i overensstemmelse med Domstolens interne forfremmelsesbestemmelser eller med retspraksis. I duplikken har Domstolen fremhævet, at prorata temporis-foranstaltningen udgør en retlig fiktion, hvorved de fortjenester, som er blevet akkumuleret alene i forfremmelsesåret, udmøntes i forfremmelsespoint, som der tages hensyn til i forbindelse med den sammenlignende bedømmelse, der foretages i samme forfremmelsesår. Endelig finder Den Europæiske Unions Domstol, at argumentet om, at der ikke blev tildelt sagsøgeren point for fortjeneste for perioden fra den 1. januar til den 16. marts 2015, som er blevet fremsat for første gang i replikken, ikke kan antages til realitetsbehandling.

32 Det bemærkes indledningsvis, at parterne er enige om, hvilken institution der havde kompetence til at træffe afgørelse om forfremmelse af sagsøgeren i forfremmelsesåret 2015, nemlig i det foreliggende tilfælde sagsøgerens oprindelsesinstitution, Den Europæiske Unions Domstol.

33 Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at når en tjenestemand kan forfremmes det år, hvori han overføres fra én institution til en anden, er det ifølge bestemmelserne i vedtægtens artikel 45 oprindelsesinstitutionens ansættelsesmyndighed, som er kompetent til at træffe afgørelse om forfremmelse af den pågældende (dom af 28.6.2011, Mora Carrasco m.fl. mod Parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, præmis 39, samt kendelse af 5.7.2011, Alari mod Parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, præmis 31, og af 12.12.2013, Debaty mod Rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, præmis 22).

34 Parterne er ligeledes enige om, at den forfremmelsesordning, som Den Europæiske Unions Domstol skal anvende, er dens egen forfremmelsesordning, således som den er fastlagt i en række interne bestemmelser, hvortil der henvises i præmis 2-8 ovenfor, og hvis lovlighed sagsøgeren i øvrigt ikke har anfægtet.

35 Det må nemlig anses for at være en logisk følge af, at det er oprindelsesinstitutionens ansættelsesmyndighed, der har kompetence til at træffe afgørelse om forfremmelse af en tjenestemand i løbet af det år, hvor han overføres, og af grundlaget for denne kompetence, som udgøres af den nødvendige sammenligning af fortjenester mellem tjenestemandskolleger fra samme institution på tidspunktet for denne sammenligning (jf. i denne retning dom af 28.6.2011, Mora Carrasco m.fl. mod Parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, præmis 35, og kendelse af 5.7.2011, Alari mod Parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, præmis 27), at den pågældende oprindelsesinstitution anvender sin egen forfremmelsesordning. Desuden kan det bemærkes, at det ligeledes blev aftalt af administrationschefernes kollegium i dets konklusioner af den 30. november 2011, at det er oprindelsesinstitutionens forfremmelsesordning, der skal anvendes. Det fremgår således af de nævnte konklusioner – idet det i denne forbindelse ikke er fornødent at tage stilling til, om de har bindende virkning, hvorom der ikke hersker enighed mellem parterne – at »tidspunktet, hvor forfremmelsen får virkning, er det, som fremgår af oprindelsesinstitutionens forfremmelsesordning«, hvilket indebærer, at dette tidspunkt skal fastslås i henhold til denne ordning.

36 Derimod er parterne uenige om anvendelsen af Den Europæiske Unions Domstols forfremmelsesordning, herunder navnlig af prorata temporis-foranstaltningen, på det foreliggende tilfælde.

37 Det bemærkes hvad dette angår for det første, at det fremgår af retspraksis vedrørende forfremmelse i tilfælde af interinstitutionel overførsel, at de overførte tjenestemænds fortjenester skal sammenlignes med fortjenesterne for de tjenestemænd, der stadig var de pågældendes kolleger i året forud for overførslen af dem. For at afgøre, om en tjenestemand skal forfremmes med tilbagevirkende kraft pr. 1. januar i år N, kan ansættelsesmyndigheden nemlig i praksis kun foretage en sammenligning af tjenestemændenes tidligere fortjenester navnlig i år N-1 og på grundlag af rapporterne med en bedømmelse af de pågældende tjenestemænds indsats i år N-1 og tidligere år (dom af 28.6.2011, Mora Carrasco m.fl. mod Parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, præmis 35, samt kendelse af 5.7.2011, Alari mod Parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, præmis 27, og af 12.12.2013, Debaty mod Rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, præmis 23).

38 Det følger ligeledes af denne retspraksis, at der træffes afgørelse om forfremmelse med tilbagevirkende kraft med virkning fra et tidspunkt, hvor den berørte tjenestemand henhørte under den institution, som havde kompetence til at træffe afgørelse om forfremmelsen af ham. Eftersom en forfremmelse nemlig forudsætter, at der er en ledig stilling ifølge budgettet til rådighed svarende til den pågældende lønklasse, og hver enkelt institution selvstændigt fastsætter antallet af stillinger i institutionen i henhold til vedtægtens artikel 6, og tilsvarende listen over ledige stillinger (jf. i denne retning dom af 28.6.2011, Mora Carrasco m.fl. mod Parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, præmis 37), kan den institution, som har kompetence til at træffe afgørelse om forfremmelsen, nemlig kun forfremme den pågældende tjenestemand på et tidspunkt, hvor den kan placere ham i en ledig stilling i institutionen, dvs. i den periode, hvor tjenestemanden henhører under denne institution.

39 For det andet bemærkes, at det i modsætning til de forfremmelsesordninger, som var omhandlet i de sager, der gav anledning til den nævnte retspraksis, bestemmes i forfremmelsesordningen ved Den Europæiske Unions Domstol, i henhold til prorata temporis-foranstaltningen, at en forfremmelse ikke alene kan finde sted pr. 1. januar, men ligeledes pr. første dag i hvilken som helst af de følgende måneder i år N, og at der med henblik på forfremmelse i år N skal tages hensyn til såvel de point, der er blevet tildelt for år N-1, som de point, der er opnået for år N.

40 Det skal dog bemærkes, at de point, som er blevet tildelt i år N – hvad enten de følger af en sammenligning af fortjenesterne for år N, således som Den Europæiske Unions Domstol har gjort gældende, eller alene hidrører fra en fiktiv ekstrapolering af den sammenligning af fortjenester, der er foretaget for år N-1, således som sagsøgeren har påberåbt sig – kun kan tildeles, så længe den berørte tjenestemand henhører under den institution, som har kompetence til at foretage sammenligningen af fortjenesterne og dermed til at træffe afgørelse om forfremmelsen. Eftersom tildelingen af de nævnte point, på samme vis som den senere medvirken af det paritetiske forfremmelsesudvalg og ansættelsesmyndigheden, er et led i forfremmelsesproceduren i år N (jf. i denne retning dom af 28.6.2016, Kotula mod Kommissionen, F-118/15, EU:F:2016:138, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis), kan pointene med henblik på fastsættelsen af datoen for forfremmelse af den pågældende tjenestemand nemlig kun tildeles indtil det tidspunkt, hvor institutionen endnu har kompetence til at sammenligne sagsøgerens fortjenester med fortjenesterne for hans kolleger i institutionen og har mulighed for at forfremme ham, dvs. i det foreliggende tilfælde tidspunktet for overførslen af sagsøgeren til Parlamentet.

41 I den foreliggende tvist var det følgelig korrekt, at Den Europæiske Unions Domstol afslog at tildele sagsøgeren forfremmelsespoint for forfremmelsesåret 2015 efter datoen for overførslen af ham til Parlamentet den 16. marts 2015.

42 Derved tilsidesatte Den Europæiske Unions Domstol ikke et af de af sagsøgeren fremhævede formål med prorata temporis-foranstaltningen, nemlig at sikre en højere grad af ligebehandling mellem tjenestemændene ved at begrænse den tilfældige virkning af tidspunktet for opnåelsen af forfremmelsestærsklen. Den ligebehandling, det drejer sig om, vedrører nemlig tjenestemænd, der opnår forfremmelsestærsklen den 1. januar i forfremmelsesåret, og tjenestemænd ved samme institution, som opnår den på et senere tidspunkt – ikke tjenestemænd, der forbliver i institutionen, og tjenestemænd, der overføres.

43 Endvidere underbygges Den Europæiske Unions Domstols anvendelse af prorata temporis-foranstaltningen i det foreliggende tilfælde af kendelse af 12. december 2013, Debaty mod Rådet (F-47/13, EU:F:2013:215). At sagsøgeren blev overført i løbet af forfremmelsesåret, adskiller ganske vist – således som sagsøgeren korrekt har understreget – hans situation fra den, hvori sagsøgeren i den sag, der førte til kendelse af 12. december 2013, Debaty mod Rådet (F-47/13, EU:F:2013:215), befandt sig. I den nævnte sag var sagsøgeren blevet overført til en anden institution i 2011, før begyndelsen af 2012, i hvilket år sagsøgeren havde kunnet gøre krav på forfremmelse. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er betragtningerne i denne kendelse imidlertid ikke irrelevante for det foreliggende tilfælde, eftersom Retten for EU-Personalesager i det væsentlige fastslog i kendelsen – på samme måde som Den Europæiske Unions Domstol i den anfægtede afgørelse – at overførselsdatoen bestemte, ikke blot hvilken institution der havde kompetence til at træffe afgørelse om forfremmelsen, men ligeledes og i samme forbindelse, med hvilke tjenestemænd den tjenestemand, som forfremmelsen vedrørte, skulle sammenlignes, og på hvilket tidspunkt en forfremmelse kunne finde sted, nemlig på et tidspunkt, hvor tjenestemanden henhørte under den kompetente institution (kendelse af 12.12.2013, Debaty mod Rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, præmis 23 og 24).

44 Det følger af det foregående i det hele, at det første anbringende må forkastes, idet det er ufornødent at tage stilling til Den Europæiske Unions Domstols kritik vedrørende formaliteten i forbindelse med det argument, som er blevet fremsat for første gang i replikken, og hvorefter sagsøgeren ikke blev tildelt

nogen point for perioden fra den 1. januar til den 16. marts 2015. Eftersom det fremgår af behandlingen af det første anbringende, at Den Europæiske Unions Domstol ikke var forpligtet til at tildele sagsøgeren point efter den 16. marts 2015, ville point tildelt for perioden fra den 1. januar til den 16. marts 2015 nemlig ikke have gjort det muligt for ham at nå forfremmelsestærsklen, og dette argument må derfor under alle omstændigheder forkastes som irrelevant.

45 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Den Europæiske Unions Domstol ved at nægte at forfremme ham reelt afbrød hans deltagelse i forfremmelsesåret 2015 på grund af hans overførsel til Parlamentet og derved tilsidesatte princippet om EU-tjenestemandsordningens enhed og hans ønske om at gøre karriere. For det andet har sagsøgeren påstået, at afslaget på forfremmelse ligeledes udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, eftersom han, alene på grund af overførslen, blev behandlet anderledes end sine kolleger, uagtet at de befandt sig i den samme situation som ham i året forud for overførslen.

46 Heroverfor har Den Europæiske Unions Domstol anført, for det første, at princippet om EU-tjenestemandsordningens enhed ikke indebærer, at institutionerne skal anvende deres skønsbeføjelse på samme måde, og at den ikke kan betyde, at en institution skal træffe afgørelser om forfremmelse i strid med vedtægtens artikel 45. For det andet har Domstolen gjort gældende, at da forpligtelsen i henhold til vedtægtens artikel 45 til at foretage en sammenligning af fortjenesterne er et udtryk for ligebehandlingsprincippet, bør forkastelsen af anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 lede til at forkaste kritikpunktet om manglende overholdelse af ligebehandlingsprincippet. Domstolen har tilføjet, at selv om sagsøgerens situation i 2014 var den samme som den, som hans kolleger i institutionen befandt sig i, udviste den en væsentlig forskel i 2015 på grund af overførslen af ham til Parlamentet.

47 For det første bemærkes, at ligebehandlingsprincippet ifølge fast retspraksis kræver, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan forskellig behandling af objektivt begrundet (dom af 9.10.2008, Chetcuti mod Kommissionen, C-16/07 P, EU:C:2008:549, præmis 40, og af 9.2.1994, Lacruz Bassols mod Domstolen, T-109/92, EU:T:1994:16, præmis 87).

48 Det er ligeledes fast retspraksis, at den i vedtægtens artikel 45 foreskrevne sammenligning af fortjenester er et udtryk for ligebehandlingsprincippet (jf. kendelse af 8.10.2015, Nieminen mod Rådet, T-464/14 P, EU:T:2015:787, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

49 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at dette princip ikke blev tilsidesat i betragtning af forskellen i 2015 mellem sagsøgerens situation og den, som de øvrige tjenestemænd ved Den Europæiske Unions Domstol, som var genstand for sammenligningen af fortjenester forud for forfremmelser, befandt sig i. Til forskel fra disse andre tjenestemænd var sagsøgeren nemlig blevet overført til en anden institution i løbet af det pågældende forfremmelsesår. Den periode, som Den Europæiske Unions Domstol skulle tage i betragtning ved sammenligningen af fortjenester for sagsøgeren og dennes kolleger ved samme institution med henblik på tildelingen af forfremmelsespoint, måtte derfor i 2015 være begrænset til perioden fra den 1. januar til den 15. marts 2015. Det er følgelig irrelevant, at sagsøgeren, således som denne har gjort gældende, befandt sig i samme situation som de af hans kolleger, der ligeledes var tjenestemænd ved Den Europæiske Unions Domstol i 2014, og det så meget mere som sagsøgeren ikke har påstået, at han blev udsat for forskelsbehandling ved tildelingen af forfremmelsespoint for 2014. Det kan tilføjes vedrørende påstanden om risiko for vilkårlighed ved institutionernes fastsættelse af overførselstidspunktet og for magtfordrejning, at der ikke er belæg for denne risiko, som under alle omstændigheder er meget begrænset på grund af såvel prorata temporis-foranstaltningen som det forhold, at initiativet til overførslen påhviler tjenestemanden, og at fastsættelsen af overførselsdatoen kræver en fælles overenskomst mellem de to berørte institutioner.

50 Den omtalte forskellige behandling som følge af den interinstitutionelle overførsel medførte heller ikke en tilsidesættelse af princippet om EU-tjenestemandsordningens enhed.

51 Det bemærkes således, for det andet, at det ganske vist er fast retspraksis, at samtlige tjenestemænd ved samtlige institutioner ifølge princippet om tjenestemandsordningens enhed, der er fastslået i Amsterdamtraktatens artikel 9, stk. 3, er omfattet af en samlet vedtægt og dermed af de samme bestemmelser (jf. i denne retning kendelse af 11.10.2012, Cervelli mod Kommissionen, T-622/11 P, EU:T:2012:538, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis). Imidlertid har sagsøgeren ved i det foreliggende tilfælde at gøre gældende, at den interinstitutionelle overførsel af ham førte til afbrydelse af hans deltagelse i forfremmelsesåret 2015 i strid med det nævnte enhedsprincip, hverken foreholdt Den Europæiske Unions Domstol, at den anvendte andre bestemmelser end Parlamentet, eller at de to institutioner har indført forskellige interne forfremmelsesregler. Han har derimod foreholdt Domstolen, at den ikke anvendte sine egne bestemmelser, herunder navnlig prorata temporis-foranstaltningen, fuldt ud, som om han var forblevet tjenestemand ved denne institution. Sagsøgeren har således ikke ved sin argumentation foreholdt Den Europæiske Unions Domstol, at den ikke overholdt princippet om tjenestemandsordningens enhed, og kritikpunktet om manglende overholdelse af dette princip kan derfor ikke tiltrædes.

52 Det kan tilføjes, at det samme ville være tilfældet, hvis denne argumentation skulle fortolkes således, at sagsøgeren foreholdt Den Europæiske Unions Domstol, at den havde straffet ham på grund af hans overførsel til Parlamentet.

53 Dels fremgår det nemlig ganske vist af retspraksis, at det påhviler institutionerne at drage omsorg for dels, at bevægeligheden ikke skader karriereforløbet for de tjenestemænd, som er genstand for den, dels at forflyttede tjenestemænd ikke er blevet straffet inden for rammerne af forfremmelsesåret (jf. i denne retning dom af 3.10.2000, Cubero Vermurie mod Kommissionen, T-187/98, EU:T:2000:225, præmis 68 og 69, og af 18.9.2013, Scheidemann mod Kommissionen, F-76/12, EU:F:2013:132, præmis 29). Endvidere kan det konstateres, at sagsøgeren nåede forfremmelsestærsklen den 1. juli 2015, hvilket ville have gjort det muligt for ham at være opført på listen over tjenestemænd, der kunne forfremmes, hvis han var forblevet tjenestemand ved Den Europæiske Unions Domstol, og at han blev forfremmet til lønklasse AD 10 af Parlamentet med virkning fra den 1. januar 2016.

54 Dels har Den Europæiske Unions retsinstanser imidlertid i flere af sine domme fremhævet vigtigheden af de enkelte institutioners uafhængighed som arbejdsgiver og samtidig afvist argumenter om EU-tjenestemandsordningens enhed. Heraf følger, at en tjenestemand, som er blevet overført til en institution, ikke kan gøre krav på, at der på ham anvendes de samme, mere gunstige, forfremmelsesbestemmelser, som anvendtes af hans oprindelsesinstitution med henblik på at gøre gældende, at han er blevet straffet med hensyn til sin forfremmelse på grund af sin bevægelighed (jf. i denne retning dom af 5.7.2011, V mod Parlamentet, F-46/09, EU:F:2011:101, præmis 135 og den deri nævnte retspraksis).

55 Dels og under alle omstændigheder fremgår det ligeledes af fast retspraksis, at vedtægten ikke tillægger nogen ret til forfremmelse, selv for tjenestemænd, der opfylder samtlige betingelser for at kunne forfremmes, herunder at have nået en forfremmelsestærskel (jf. dom af 31.5.2005, Dionyssopoulou mod Rådet, T-284/02, EU:T:2005:188, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis; jf. i denne retning dom af 14.7.2011, Praskevicius mod Parlamentet, F-81/10, EU:F:2011:120, præmis 51). Tildelingen af forfremmelsespoint fastlægger nemlig ikke endeligt institutionens stilling ved afslutningen af en forfremmelsesprocedure, eftersom ansættelsesmyndigheden bevarer sin skønsbeføjelse og hverken er bundet af de forfremmelsespoint, direktørerne eller tjenestegrenscheferne har tildelt, referencetærsklen eller det paritetiske forfremmelsesudvalg (jf. med hensyn til forfremmelsesordningen ved Den Europæiske Unions Domstol dom af 11.12.2003, Breton mod Domstolen, T-323/02, EU:T:2003:340, præmis 48 og 50). Endvidere kan det ikke udledes af den omstændighed, at sagsøgeren nåede forfremmelsestærsklen den 1. juli 2015, mens han stadig var tjenestemand ved Den Europæiske Unions Domstol, at han nødvendigvis ville have haft ret til forfremmelse på dette tidspunkt. Det kan således heller ikke udledes heraf, at der indtraf en forsinkelse i forfremmelsen, og at sagsøgeren dermed blev straffet på grund af sin bevægelighed. Det andet anbringende må derfor forkastes.

56 Heraf følger, at annullationspåstandene må forkastes.

Om erstatningspåstanden

57 Sagsøgeren har nedlagt påstand om erstatning for det økonomiske tab, han har lidt på grund af de ulovligheder, han har påberåbt sig inden for rammerne af de to anbringender, som han har fremsat til støtte for sine annullationspåstande. Sagsøgeren har anført, at det økonomiske tab, han har lidt, hovedsageligt svarer til forskellen mellem på den ene side det vederlag, han ville have oppebåret i perioden fra den 1. juli til den 31. december 2015, hvis han var blevet udnævnt til lønklasse AD 10 den 1. juli 2015, og på den anden side det vederlag, han rent faktisk oppebar i perioden fra den 1. juli 2015 til den 1. januar 2016 – den dato, hvorpå han rent faktisk blev udnævnt til lønklasse AD 10. Endvidere har sagsøgeren hævdet, at der ikke er nogen tvivl om, at det er den ovenfor angivne ulovlige adfærd fra Den Europæiske Unions Domstols side, som har påført ham tabet. Sagsøgeren har i replikken tilføjet, at der skal tages hensyn til den tilbagevirkende kraft af forfremmelsen af ham pr. 1. juli 2015 ved fastsættelsen af datoen for hans overgang til løntrin 2 i lønklasse AD 10.

58 Den Europæiske Unions Domstol finder, at sagsøgerens erstatningspåstand skal forkastes. For det første har sagsøgeren ikke redegjort nærmere for rækkevidden af sin påstand, men begrænset sig til at beskrive de konsekvenser, der angiveligt skal drages af en eventuel annullationsdom. For det andet må påstande om erstatning for tab forkastes, når de, som i det foreliggende tilfælde, er snævert forbundet med annullationspåstande, som selv må forkastes. For det tredje er det påståede tab ikke sikkert, eftersom tildelingen af de vederlag, hvortil der henvises i sagsøgerens erstatningspåstand, i realiteten er et led i de konsekvenser, som Den Europæiske Unions Domstol ville skulle drage af en eventuel annullationsdom.

59 Det bemærkes, at flere betingelser skal være opfyldt, for at en institution kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold for ulovlig adfærd ved pådømmelsen af et krav om erstatning fremsat af en tjenestemand eller en ansat; de handlinger, institutionen kritiseres for at have begået, skal således være ulovlige, og der skal være lidt et tab og være årsagsforbindelse mellem handlingerne og det påberåbte tab. Hvis en af disse betingelser ikke er opfyldt, skal kravet forkastes i det hele, uden at det er fornødent at behandle de øvrige betingelser for, at der ifaldes ansvar uden for kontraktforhold (dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 42, og af 17.5.2017, PG mod Frontex, T-583/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:344, præmis 97).

60 Det bemærkes, således som Den Europæiske Unions Domstol har gjort gældende, at erstatningspåstanden udelukkende bygger på de ulovligheder, som ville være en følge af, at der var grundlag for de to anbringender, der er blevet fremsat til støtte for annullationspåstandene. Da disse anbringender er blevet forkastet, er betingelsen om, at de kritiserede handlinger er ulovlige, ikke opfyldt, hvorfor erstatningspåstanden må forkastes. Under alle omstændigheder ville den skulle forkastes som fremsat på et for tidligt stadium, også selv om ulovlighedsbetingelsen forudsættes opfyldt i det foreliggende tilfælde, eftersom en annullation af den anfægtede afgørelse som følge af ulovligheden ikke ville være ensbetydende med, at sagsøgeren havde haft ret til forfremmelse (jf. i denne retning kendelse af 3.5.2017, De Nicola mod EIB, T-71/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:307, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes præmis 55 ovenfor).

61 Heraf følger, at det foreliggende søgsmål må forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

62 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols påstand pålægges denne at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Domstol frifindes.

2) RL betaler sagsomkostningerne.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 2017.

Underskrifter